

EL TEMPS

Dues fredes i una calenta

Als dominis del Partit Popular pot passar de tot. Per exemple, una de freda: al País Valencià, pot passar que un sorprenent Eduardo Zaplana es despenge amb promeses d'abaixar els impostos a les petites i mitjanes empreses (!), l'endemà mateix de la publicació d'unes dades sobre l'atur registrat preocupants.

Va ser la setmana passada, quan el Ministeri de Treball va divulgar les estadístiques de l'INEM corresponents al mes d'agost, que posen de manifest que, com més al sud, més atur. Les províncies de València i Alacant superen de llarg la mitjana espanyola d'atur, tot i l'aparent bona marxa de l'economia valenciana, mentre no gaire lluny, a Lleida i Girona, la taxa d'atur registrat està en l'extrem oposat, en mínims històrics.

I això que la política econòmica dissenyada pel govern de Madrid és la mateixa a tot arreu. Però per algun motiu, en alguns llocs dona més bon resultat i en altres no tant. En qualsevol cas, el govern Zaplana s'estima més apuntar-se al triomfalisme, al mateix triomfalisme dels seus col·legues de Madrid.

Les promeses d'abaixar impostos i tot això està bé, de segur que no aniran malament, però les rebaixes, quan es produeixen, encara aniran més bé que les promeses. De moment, l'aplicació de les millores fiscals no s'ha concretat, ja que l'anunci de l'altre dia d'Eduardo Zaplana encaixa més en els cànons del que s'entén com a propaganda que no pas en els de l'obra de govern.

Una altra de freda (encara que no val la pena dedicar-hi gaire espai, perquè a hores d'ara de segur que tothom ja ha decidit què pensa de l'esperpèntic i folclòric homenatge al regidor d'Ermua Miguel Ángel Blanco que es va fer la setmana passada a Madrid): després dels xiulets a Raimon dels fatxes emmascarats de demòcrates—o dels desorientats emmascarats d'espavilats—,

l'actor José Sacristán ja ho va dir tot: "Quin és aquest estrany concepte de llibertat?"

Està clar que al Partit Popular de José María Aznar encara li ve gran la missió de governar una cosa tan complexa com l'estat espanyol. Mentre Rodrigo Rato sembla que se'n surt en política econòmica, els seus col·legues de les àrees més polítiques de l'executiu—com el mateix Aznar, l'inefable vice-president Álvarez Cascos o el també inefable portaveu Miguel Ángel Rodríguez—l'espifien una vegada i una altra i ensenyen descaradament el llautó dretà i autoritari.

L'homenatge de l'altre dia n'és un exemple, i també ho és la disbaratada guerra de les televisions digitals. No n'hi ha prou d'entrar amb calçador les paraules "llibertat"

i "democràcia" en les declaracions i discursos públics. Mentre arrossegueu l'autoritarisme en el subconscient i el fanatisme espanyolista entre les bases del partit, no anirem bé. Ni ells, ni ningú.

I, per fi, una de calenta: també pot passar perfectament, en els dominis del Partit Popular, que la sensatesa porte una final feliç a les negociacions per respectar les emissions de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió en territori del País Valencià.

Un acord d'aquest estil, que sembla a punt d'aconseguir-se en el moment de tancar aquesta edició, significaria el que durant molts anys ha perseguit Acció Cultural i els milers de valencians que li han donat suport: fer realitat l'espai català de la comunicació. Sense fronteres, on tothom pugui elegir lliurement quina emissora de televisió vol veure, quina emissora de ràdio vol escoltar.

Per primera vegada des de la creació de TV3, fa catorze anys, el senyal tant d'aquesta cadena com del Canal 33 es podria rebre amb garanties a tot arreu, la Safor inclosa, i també els senyals de Catalunya Ràdio i RAC 105. Des d'EL TEMPS, també amb catorze anys a l'esquena, serem els primers a celebrar-ho. ■

"Mentre el PP arrossega autoritarisme en el subconscient i fanatisme espanyolista en les bases, no anirem bé."

"La sensatesa pot portar un final feliç que respecte les emissions de la CCRTV."